

Glava mu je htjela da pukne od silnoga mamurluka, a žile kao da će mu sad provaliti iz kože. Rastezavica i zijevalica mučile su ga neprestano, tako da mu se je od silne napetosti na časove iz očiju po koja suza odvalila. Kad se je donekle primirio, podmetnuo je obje ruke pod glavu na jastuk, pa je stao prekapati po uspomenama iz prošle noći. Ponajprije, kao da sam sobom razgovara, izlenuo je:

— No, Bovini je mogao doista da bude zadovoljan! Sjajna večerica!

To je doduše bio općeniti, ali možda i jedini bistri utisak njegov iz prošle noći. Od svega drugoga nečega se je sjećao kako tako, ali veći mu je dio bio zastrt kao nekakvom maglom. Sjećao se je dobro, da mu je gost bio sjajno raspoložen, da je pripovijedao same zanimljivosti, a sve opet začinjeno pijanom duhovitošću. A kad se je sjetio koje od onih duhovitih pripovijesti, spopadao ga je nekakov ludi smijeh, koji mu je samo umnažao mamurluk u glavi. Dapače, trzavica smijeha znala je na časove biti toliko neodoljiva, da se je, rastegnut na krevetu, počeo grozničavo tresti, a žile u glavi kao da će mu popucati. Tada nije mogao da dulje drži ruke pod glavom, već bi ih žurno izvukao, složio na čelu prste, a sljepočice čvrsto stisnuo među dlanove. Takav mu je stisak prijao: krv mu je časkom slabije šumila po žilama, pa mu trzavica nije uzrokovala tolike boli.

Prekapajući tako po uspomenama iz prošle noći i boreći se s vlastitim živcima i žilama, najedared ga spopade takav smijeh, da je morao skočiti s kreveta, te onako gô kao mahnit glavinjati po sobi brzim korakom, držeći sveudilj dlanovima stisnute sljepočice. Sjetio se on taj čas prefriganke Blanke Cappello, te kako je ona obradovala velikoga vojvodu toskanskoga tuđim čedom.

— Divna je to žena! — klikne Barbarigo, kad se je konačno zaustavio pred velikim zrcalom. Ali u isti taj čas sjetio se on i Jelke Tomičeve, sjetio se mejdana, pa Luke i svojih odredaba.

— Do bijesa! Eto sam skoro zaboravio onu krasnu gusku! . . . Da, da . . . Krasna je! . . . Luka je valjda sve dobro udesio . . . On je vražji svat! Boji me se kao žive vatre, ali bi za novac izdao i rođenoga oca, da mu je živ . . . Izdao bi možda i mene! . . . No, da je pravi lopov . . . onaj pravi . . . i da se može svemu domisliti . . . on bi sada . . . da . . . ne, to nije moguće . . .

Barbarigo se izvali u naslonjač. Misao mu se ni za čas